

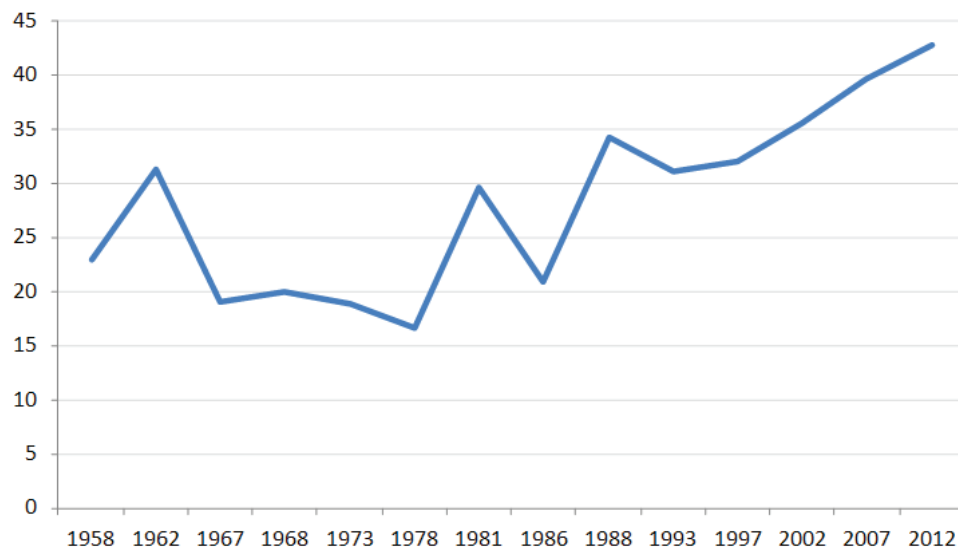
07 L'OPINIÓ

Legislatives a França 2012: la dreta es queda a casa

Un dels mites més extensos i més persistents del comportament electoral és el que defensa que l'abstenció sempre, indefectiblement, castiga l'esquerra, com si fos una maledicció. Segons aquesta idea de tant d'èxit, l'esquerra només pot guanyar quan es produeix una mobilització enorme, mentre que la baixa participació és senyal segur de triomf de la dreta.

La primera volta de les eleccions a l'Assemblea Nacional francesa torna a desmentir el mite (i en van unes quantes, tot i que se segueix defensant el contrari). L'abstenció ha batut un rècord, amb una abstenció inèdita a la cinquena república que frega el 43%, tres punts més que la convocatòria de fa cinc anys, que ja havia marcat un rècord, que havia suposat un increment de quatre punts sobre la convocatòria de 2002, que també havia estat històrica, que al seu torn havia suposat un increment de més de dos punts sobre l'abstenció registrada el 1997. En total, l'abstenció a la primera volta de les legislatives franceses no ha parat de créixer des de 1997, amb un increment acumulat de quasi dotze punts.

Abstenció a la primera volta eleccions legislatives 1958-2012

Contràriament al que defensa la “teoria” sobre el lligam entre abstenció i vot a l’esquerra, els grans perjudicats pel descens de la participació en aquesta primera volta han estat els candidats de la dreta.

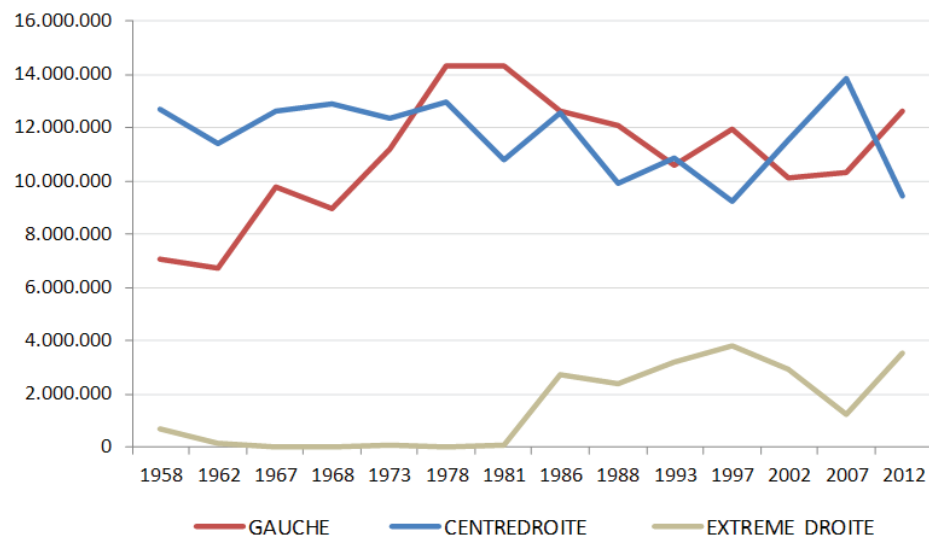
En conjunt, la dreta francesa ha perdut prop de quatre milions de vots respecte de la convocatòria de 2007. Si li sumem les pèrdues de les candidatures de centre, el conjunt del centredreta ha cedit 4,4 milions de sufragis. Si es considera conjuntament el vot de les candidatures de centre i dreta, el d’ahir és dels seus pitjors resultats, comparable als de 1997 i més baixos que els obtinguts després de l’elecció de Mitterrand el 1981 i 1988.

Precisament el context en el què se celebra l’elecció (just després d’unes presidencials) marca fortament els resultats d’aquesta convocatòria. En els últims vint-i-cinc anys, els millors resultats pel centredreta es corresponen a les convocatòries posteriors a les victòries de Chirac i Sarkozy (2002 i 2007) i a la victòria de 1986, al final del primer mandat de Mitterrand.

Les resultats de l’esquerra segueixen també aquesta lògica lligada a les presidencials. Els millors resultats els obtenen a les legislatives posteriors a les presidencials de 1981 i 1988 (i el 1997, en la legislativa a meitat del primer mandat Chirac).

En els últims vint-i-cinc anys, els millors resultats pel centredreta es corresponen a les convocatòries posteriors a les victòries de Chirac i Sarkozy (2002 i 2007) i a la victòria de 1986, al final del primer mandat de Mitterrand

Resultats per blocs 1958-2012

A l’interior del bloc de la dreta, les pèrdues més fortes les registren les candidatures de la UMP, amb un retrocés de prop de quatre milions de vots, el centre cedeix mig milió o els tres-cents mil del desaparegut Moviment per França, la “dreta sobiranista” de Philippe de Villiers, compensats en part per les candidatures de dreta “diversa”.

Sembla clar que una part d’aquest vot cedit per la dreta ha alimentat el Front Nacional, que amb 3,5 milions de vots, ha assolit un dels seus millors resultats en unes legislatives, quasi igualant el rècord de 1997 (3,8 milions). De tota manera, el vot al FN arriba amb prou feines a la meitat del vot a Marine Le Pen a la primera volta de les presidencials d’abril-maig.

Fent un càlcul molt genèric de possibles transvasaments, semblaria que dels quatre milions que ha perdut la dreta, dos milions i escaig haurien anat a parar al FN, mentre que 1,5 milions hauria nodrit l’abstenció. Tanmateix, també seria possible que una part del vot guanyat pels de Marine Le Pen hagi vingut d’un vot abstencionista de 2007, mobilitzat per les presidencials.

D'altra banda, cal considerar que una part del vot transvasat entre la dreta i l'extrema dreta és en realitat un vot "de retorn", és a dir, un vot d'extrema dreta "cedit" a la dreta quan aquesta té possibilitats de victòria (2007), que torna a la seva fidelitat quan aquestes possibilitats s'esvaeixen.

Pel que fa al bloc d'esquerra, el PS és el partit que més creix, seguit dels radicals i els ecologistes. El Front de Gauche recull el vot que el 2007 estava dispers entre el PCF i les candidatures trotsquistes. Per la seva part, els socialistes sumen 1,8 milions de vots al seu resultat de fa cinc anys, de manera que assoleixen un dels seus millors resultats de la cinquena república, només per sota dels aconseguits després de l'elecció de Mitterrand.

Així que l'augment dels més de dos milions d'abstencionistes sembla castigar especialment la dreta, que també pateix la competència de l'extrema dreta, mentre que l'esquerra creix, aparentment immune a l'abstenció.

Ara bé, sembla clar que aquest escenari és fruit de la influència de les presidencials. En totes les convocatòries a l'Assemblea Nacional realitzades poc temps després d'una elecció presidencial, el bloc del President acostuma a créixer, mentre que l'oposició cau de forma clara.

Ja va passar a les legislatives de 2002, quan els partits de la dreta i el centre van créixer en més de dos milions de vots, mentre que el bloc de l'esquerra (que havia aconseguit el govern el 1997 i venia de la desfeta de Jospin a les presidencials) queia en un nombre similar.

El mateix s'observa en les altres dues eleccions a l'Assemblea després d'unes presidencials, el 1981 i 1988. En el primer cas, el bloc de l'esquerra vencedor a les presidencials va aguantar el vot mentre la dreta cedia més de dos milions de vots. Set anys més tard, malgrat que l'esquerra perdia mig milió de vots, la dreta en cedia dos i mig. L'efecte de les presidencials sobre les legislatives sembla evident.

Així doncs, la participació a les eleccions legislatives convocades just després de les presidencials sempre ha estat més baixa, i sempre ha castigat més a l'opció perdedora de les eleccions presidencials, en una lògica de desmobilització de la part menys decidida del vot opositor (i en el cas actual, per un transvasament a l'opció més extrema).

Finalment, a causa del sistema electoral majoritari a dues voltes, hores d'ara només s'han atribuït 35 dels 577 escons i caldrà esperar a les aliances i al "ballottage" que tindrà lloc en quinze dies per saber si Hollande pot comptar amb una majoria sòlida a l'Assemblea Nacional.